

Prædiken til 3. søndag i advent

Luk. 1, 67-80

Der var engang en præst, der hed Zakarias. Han var gift med en kvinde ved navn Elisabeth, og evangelisten Lukas fortæller os, at de to levede et anstændigt liv efter Herrens bud og forskrifter, men de havde det som det gamle par Abraham og Sara – de var barnløse.

Da Abraham fik budet om familieførøgelsen i sin tid, da stod Sara og lo i døråbningen. Da Zakarias, som præst ved templet i Jerusalem fik budet om familieførøgelsen forkyndt af ærkeenglen Gabriel, da turde han ikke tro sin egne øren; han turde ikke tro, at englens ord var sandt. Og selv om ærkeenglen Gabriel sagde, som han altid sagde, når han talte til mennesker: "Frygt ikke", så frygtede Zakarias alligevel, frygtede at budskabet ikke var fra Gud.

Zakarias kunne ikke få sig selv til at tro på dette usandsynlige, længselsfulde og glædelige budskab. Det var ham for usandsynlig godt til at være sandt. At han og Elisabeth i deres alderdom alligevel skulle blive forældre; det var for uvirkeligt til at være sandt.

Og derfor forkyndte Gabriel, at Zakarias nu skulle blive stum og ikke kunne tale, før end den dag, da barnet var født.

Da Zakarias langt om længe kom ud af tem-

plet, forstod de, der stod udenfor, at han havde haft et syn, og Zakarias selv - ja han var og blev stum. Den stumhed kunne ingen af de omkringstående tolke. Ingen ord, ingen glæde, ingen sorg, ingenting kunne de læse i Zakarias ansigt. Der var hverken klage eller lovsang at læse.

Da Elisabeth og Zakarias så endelig en dag 9 måneder efter kom med deres lille nyfødte dreng til templet for at lade ham omskære og navngive, da var Zakarias stadig stum, og andre i følget ville have, at denne lille dreng skulle opkaldes efter sin far – som skik og brug var. Og eftersom de ikke troede på Elisabeth, da hun sagde navnet Johannes, så måtte Zakarias finde tavlen frem og skrive "Johannes er hans navn". Og i det øjeblik fik Zakarias mund og mæle.

Og Guds storhed blev nu forkyndt ved Zakarias lovsang, som jeg netop har læst højt – og i lovsangen modsiger – eller modsynger han meningsløsheden, han modsynger frygten og angsten i mennesket, for Guds barmhjertighed skal stå op som en solopgang over dem, der sidder i mørke og dødens skygge. Et håb: For os er mørket og dødens skygge altså ikke den sidste og uigenkaldelige virkelighed.

At netop disse ord skulle komme over den

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 181. 114. årgang
December 2013
ISSN 0901-2214

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

stummes læber er også en forkyndelse af, at menneskets talestrøm undertiden skal knækkes, for at Gud kan komme til orde i og omkring os.

Ligesom Gud har skabt verden ud af tomhed og øde, på samme måde vokser og fødes forjættelserne ud af menneskelig ufrugtbarhed ene og alene, fordi Gud vil det.

Vi kender godt stumheden/tavsheden. Den kan dels være en befrielse, fordi der er så megen anden støj i vort liv. Dels er den netop i mørket og dødens skygge – der hvor der bare ikke er flere ord; der hvor man ikke har mere at sige.

Og netop her hvor man heller ikke får et svar fra Gud, der mister vi let troen og håbet og samhørigheden og kærligheden.

Og når de forløsende ord så åbenbarer sig for vort syn – eller vi hører dem her i kirken rum, så må vi som Paulus bære på den skat i lerkar, forsigtigt, for at den overvældende kraft i de ord skal være Guds og ikke vores. Som Paulus skrev det til menigheden i Korinth: ”Thi Gud, der sagde: ’Af mørke skal lys skinne frem’, han har ladet det skinne i vore hjerter til oplysning og til kundskab om Guds herlighed på Jesu Kristi ansigt. Men denne skat har vi i lerkar, for at den overvældende kraft skal være Guds og ikke vores. I alt er vi trængt, men ikke stængt inde. Vi er tvivlrådige, men ikke fortvivlede”.

Det billede der overvælder os her i dag, og som man – eller jeg – altid husker længst her hen imod jul og når vi er trådt ud i hverdagens rum – det er helt klart det billede af solopgangen fra det høje, der vil besøge os, for at lyse for dem, der sidder i mørke og

dødens skygge, og lede vore fødder ind på fredens vej.

Og lige præcis det billede handler jo om enhver af os, det er det billede, der løfter mit liv, uanset hvad jeg ellers må stå i til halsen.

Og hver gang jeg i en kirke hører Seidelins udgangsbøn, så er det på en måde det samme lille lysglimt, som også vi hørte her i lovsange: ”Herre, jeg takker dig af hele mit hjerte, fordi jeg går ud herfra som et frit menneske med mine synders forladelse og din velsignelse. Bliv hos mig med din fred, og giv mig mod til at leve som du har lært mig”.

I den bøn er vi tæt på evangeliets ord, de ord, der kom over den stummes læber – Zakarias lovsang: At før Gud skabte dag og nat, før end alt andet blev et andet lys skabt.

Og det er det lys, vi genfinder i ”solopgangen fra det høje”, altså i forkyndelsen og tilsigelsen af syndernes forladelse. Og der er ikke noget andet lys, der kan jage mørket på flugt – hverken når vi tænker på vort ydre liv eller i vort indre liv med alle tankerne, der enten giver os ord, eller gør os eftertænksomme og tavse.

Zakarias’ smukke ord giver mig stof til eftertanke: Der er mange måder at forkynde det samme evangelium på, det viser enhver gudstjeneste. Det er en rigdom og fortæller noget om evangeliets storhed. Evangeliets indhold er dog altid det samme; nemlig Kristi herlighed, og Kristi herlighed er hans kors og opstandelse. Det skal ikke forkyndes som en mening, men som en livsvirkelighed. Evangeliet skal altid frembæres af levende mennesker, der kan og skal fortælle, hvad

evangeliet er, ved at vidne om, hvad det betyder. Gud har ladet evangeliet skinne i vore hjerter til oplysning og kundskab om Gud, givet os et håb så stort og evigt og livsbekræftende som solopgangen er det en vintermorgen over fjorden. Det er os, han har gjort til himmelys, så hans evangelium kan leve og lyse fra menneske til menneske.

Evangeliet er aldrig en tale om os selv, men er enhver ægte tale om Gud, og hvad Gud har gjort for os.

Amen.

Lone Hvejsel
Ringkøbing

Salmer:
74, 83, 86, 80.